

Minister Klimatu i Środowiska

DIŚ-V.412.8.2026.ALS
4446112.18499157.14905436
Warszawa, 03-08-2026

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1961), dalej zwanej Kpa, oraz art. 377a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2025 r. poz. 647 ze zm.), dalej zwanej ustawą Poś, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 10 czerwca 2026 r. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie reprezentowanej przez radcę prawnego Pana Przemysława Przerywacza, w którego substytucji działają: adwokat Pani Aneta Fornalik i radca prawny Pan Kacper Łagodziński z Sowisto Topolewski Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych S.K.A. z siedzibą w Poznaniu, dalej zwana PKP PLK S.A. od decyzji Marszałka Województwa Wielkopolskiego, dalej zwanego Marszałkiem, z dnia 27 maja 2026 r., znak: DSK-III.726.2.2025,

uchylam zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z dnia 27 maja 2026 r., znak DSK-III.726.2.2025, Marszałek określił dopuszczalny poziom hałasu emitowanego do środowiska z terenu infrastruktury usługowej toru ładunkowego zlokalizowanego w Luboniu na działce ewidencyjnej nr 71/1 obręb Luboń, będącego w zarządzie PKP PLK S.A. W decyzji tej ustalono dopuszczalne poziomy hałasu właściwe dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, określono lokalizację punktów pomiarowych, wymagania mające na celu nieprzekraczanie dopuszczalnych poziomów hałasu poza zakładem, a także obowiązki dotyczące wykonywania i przedkładania wyników okresowych pomiarów hałasu. Podstawę wydania decyzji stanowiły wyniki badań zawarte w „Raporcie z badań nr 1333/24/IK”, wykonanym przez Ośrodek Badań Podstawowych Projektów i Wdrożeń Ochrony Środowiska i Biotechnologii „OIKOS” sp. z o.o. na zlecenie PKP PLK S.A., obejmującym ocenę oddziaływania akustycznego działalności prowadzonej na obiekcie infrastruktury usługowej toru ładunkowego zlokalizowanego w Luboniu na działce ewidencyjnej nr 71/1 obręb Luboń. Raport ten został przekazany Marszałkowi pismem PKP PLK S.A. z dnia 28 stycznia 2025 r., znak IOS1.4514.1.2025.2.K.S. i wskazywał, że równoważny poziom dźwięku A dla pory dnia, po uwzględnieniu korekty wynikającej z usytuowania punktu pomiarowego przy elewacji budynku, wyniósł 58,3 dB w punkcie pomiarowym zlokalizowanym przy budynku położonym przy ul. Żeglarskiej 2 w Luboniu na działce ewidencyjnej nr 5/46. Marszałek przyjął następnie, że działka ta, pomimo położenia na terenie oznaczonym symbolem 1U w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I, przyjętym uchwałą Nr XXII/134/2016 Rady Miasta Luboń z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I, podlega ochronie akustycznej właściwej dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, uznając, że znajdujący się na niej budynek posiada charakter budynku hotelowego, a tym samym stanowi budynek zamieszkania zbiorowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła PKP PLK S.A. W odwołaniu zarzucono decyzji Marszałka:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 Kpa, poprzez niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz niewyczerpujące rozpatrzenie całego materiału dowodowego, w szczególności przez niezbadanie, czy teren objęty decyzją stanowi linię kolejową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1234 ze zm.), a także przez pominięcie rzeczywistego przeznaczenia działki nr 5/46 obręb Luboń oraz ustaleń obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
2. naruszenie art. 11 w zw. z art. 107 § 3 Kpa poprzez niewystarczające wyjaśnienie przyczyn, dla których organ I instancji zakwalifikował działkę nr 5/46 oraz inne tereny objęte oddziaływaniem hałasu jako tereny podlegające ochronie akustycznej właściwej dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego;
3. naruszenie art. 115a ust. 2 ustawy Poś poprzez jego niezastosowanie i wydanie decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu pomimo tego, że hałas objęty postępowaniem powstaje w związku z eksploatacją infrastruktury kolejowej, co zdaniem strony wyłącza możliwość wydania decyzji na podstawie art. 115a ust. 1 tej ustawy;
4. naruszenie art. 115a ust. 1 w związku z art. 113 ust. 1 i 2 ustawy Poś oraz z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), poprzez wydanie decyzji w odniesieniu do terenów, które według strony odwołującej, nie podlegają ochronie akustycznej, gdyż zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stanowią tereny zabudowy usługowej oznaczone symbolem 1U;
5. błędne przyjęcie, że działalność prowadzona na objętym postępowaniem torze ładunkowym stanowi działalność podlegającą reżimowi art. 115a ustawy Poś, podczas gdy w ocenie strony odwołującej tor ładunkowy pozostaje funkcjonalnie związany z linią kolejową, położony jest na tej samej działce ewidencyjnej oraz stanowi część infrastruktury kolejowej, co prowadzi do wniosku, że emisja hałasu powinna zostać uznana za hałas związany z eksploatacją linii kolejowej, wobec którego ustawodawca wyłączył możliwość wydania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu na podstawie art. 115a ust. 1 ustawy Poś.

W związku z powyższymi zarzutami, strona odwołująca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie postępowania I instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa.

Po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego organ odwoławczy ustalił, co następuje.

Organ odwoławczy, rozpoznając sprawę zbadał zgodność zaskarżonej decyzji zarówno pod względem prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego, jak i zgodności postępowania poprzedzającego jej wydanie z przepisami postępowania administracyjnego. Kontrola instancyjna obejmowała zatem ocenę zasadności wszystkich zarzutów podniesionych w odwołaniu oraz prawidłowości ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez Marszałka. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że nie wszystkie zarzuty odwołania zasługują na uwzględnienie.

Rozpoznając sprawę w granicach odwołania oraz dokonując kontroli legalności zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutu naruszenia art. 115a ust. 2 ustawy Poś poprzez wydanie decyzji pomimo tego, że hałas objęty postępowaniem miałby powstawać w związku z eksploatacją linii kolejowej. Z akt sprawy wynika bowiem, że przedmiotem postępowania nie był hałas generowany przez ruch pociągów, lecz oddziaływanie akustyczne związane z wykonywaniem czynności przeładunkowych na obiekcie infrastruktury usługowej toru ładunkowego zlokalizowanego na działce ewidencyjnej nr 71/1 obręb Luboń. Zarówno treść skarg mieszkańców, jak i ustalenia poczynione przez Marszałka wskazują, że źródłem uciążliwości były operacje związane z rozładunkiem kruszywa oraz inne czynności towarzyszące działalności przeładunkowej prowadzonej na ładowni publicznej.

Powyższe znajduje również potwierdzenie w „Raporcie z badań nr 1333/24/IK” sporządzonym przez Ośrodek Badań Podstawowych Projektów i Wdrożeń Ochrony Środowiska i Biotechnologii „OIKOS” sp. z o.o., wykonanym na zlecenie PKP PLK S.A. Raport ten obejmował ocenę oddziaływania akustycznego działalności prowadzonej na obiekcie infrastruktury usługowej toru ładunkowego zlokalizowanego na działce ewidencyjnej nr 71/1 obręb Luboń i stanowił podstawowy materiał dowodowy wykorzystany przez Marszałka przy ocenie emisji hałasu do środowiska. Z treści raportu wynika, że analizie poddano hałas związany z funkcjonowaniem ładowni publicznej i wykonywanymi na jej terenie operacjami przeładunkowymi, nie zaś hałas związany z ruchem pociągów.

W orzecnictwie sądów administracyjnych zwrócono uwagę, że nie każda działalność prowadzona na terenach kolejowych albo funkcjonalnie związana z transportem kolejowym, może zostać utożsamiona z eksploatacją linii kolejowej w rozumieniu art. 115a ust. 2 ustawy Poś. W wyroku z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 2309/12, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że bocznica kolejowa nie może być utożsamiana z linią kolejową, a hałas związany z jej funkcjonowaniem może zostać zakwalifikowany jako hałas pochodzący od „pozostałych obiektów i działalności będących źródłem hałasu”, dla których zastosowanie znajduje art. 115a ust. 1 ustawy Poś. NSA podkreślił również, że dla oceny dopuszczalności wydania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu istotne znaczenie ma charakter źródła emisji będącego przedmiotem postępowania, a nie wyłącznie jego związek z infrastrukturą kolejową.

Pogląd ten zachowuje aktualność również w okolicznościach niniejszej sprawy. Przedmiotem postępowania nie było bowiem oddziaływanie akustyczne pochodzące od ruchu pociągów po linii kolejowej, lecz hałas związany z działalnością przeładunkową prowadzoną na obiekcie infrastruktury usługowej. Sam fakt funkcjonalnego powiązania ładowni publicznej z transportem kolejowym, jak również jej usytuowanie na nieruchomości wykorzystywanej także na potrzeby infrastruktury kolejowej, nie przesądza o konieczności uznania, że mamy do czynienia z hałasem powstającym w związku z eksploatacją linii kolejowej w rozumieniu art. 115a ust. 2 ustawy Poś.

W ocenie organu odwoławczego dla zastosowania art. 115a ust. 2 ustawy Poś decydujące znaczenie ma charakter źródła emisji hałasu będącego przedmiotem postępowania. W niniejszej sprawie źródłem tym były czynności przeładunkowe wykonywane na obiekcie infrastruktury usługowej. Hałas powstający podczas załadunku i rozładunku wagonów, pracy urządzeń przeładunkowych, przemieszczania materiałów oraz wykonywania czynności manewrowych związanych z procesem przeładunku ma charakter odmienny od hałasu generowanego przez ruch pociągów. Okoliczność, że działalność przeładunkowa pozostaje funkcjonalnie związana z transportem kolejowym, nie jest wystarczająca do uznania, że każda emisja hałasu pochodząca z takiego obiektu stanowi hałas związany z eksploatacją linii kolejowej. Tym samym samo usytuowanie ładowni publicznej na

nieruchomości wykorzystywanej również dla potrzeb infrastruktury kolejowej nie uzasadnia kwalifikacji całej emisji jako hałasu powstającego w związku z eksploatacją linii kolejowej.

W konsekwencji zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że już z tej przyczyny prowadzenie postępowania na podstawie art. 115a ustawy Poś było niedopuszczalne. Zarzut naruszenia art. 115a ust. 2 ustawy Poś nie zasługuje zatem na uwzględnienie.

Przechodząc dalej, bezsporne pozostaje, że punkt pomiarowy, na podstawie którego stwierdzono przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu, został zlokalizowany przy budynku znajdującym się na działce ewidencyjnej nr 5/46 obręb Luboń. Bezsporne pozostaje również, że nieruchomość ta objęta jest ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I, uchwalonego uchwałą Nr XXII/134/2016 Rady Miasta Luboń z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I, dalej zwany planem. Z ustaleń planu wynika, że działka ta znajduje się na terenie oznaczonym symbolem 1U, stanowiącym teren zabudowy usługowej.

Zgodnie z § 6 ust. 6 pkt 1 lit. a planu, dla terenów zabudowy usługowej oznaczonych symbolem 1U ustalono lokalizację obiektów usług różnych. Jednocześnie w § 2 pkt 20 planu zawarto definicję „usług różnych”, przez które należy rozumieć usługi handlu, gastronomii, oświaty, zdrowia i opieki społecznej, rekreacji i wypoczynku, kultury, sakralne, administracji, biurowe oraz inne mające charakter usług powszechnych dla ludności, z wyłączeniem usług hotelowych. Z kolei § 6 ust. 6 pkt 5 planu przewiduje możliwość lokalizacji usług hotelowych wyłącznie na terenie oznaczonym symbolem 3U.

Jednocześnie plan miejscowy różnicuje poszczególne tereny pod względem wymagań w zakresie ochrony akustycznej oraz wskazuje tereny, dla których należy zapewnić zachowanie dopuszczalnych poziomów hałasu określonych w przepisach odrębnych. Wśród terenów tych nie został wymieniony obszar oznaczony symbolem 1U. Tym samym z ustaleń planu wynika, że teren, na którym położona jest działka nr 5/46, został zakwalifikowany jako teren usługowy, dla którego plan nie przewiduje ochrony akustycznej właściwej dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej lub zamieszkania zbiorowego.

Marszałek uznał jednak, że dla potrzeb postępowania decydujące znaczenie ma sposób użytkowania budynku istniejącego na działce nr 5/46. Stanowisko to zostało oparte na ustaleniach poczynionych w toku postępowania wyjaśniającego. Pismem z dnia 25 kwietnia 2025 r., znak DSK-III.7013.96.2023, Marszałek zwrócił się do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Powiatu Poznańskiego o wyjaśnienie, jaki charakter mają budynki zlokalizowane przy ul. Żeglarskiej 2, 4 i 6 w Luboniu. W odpowiedzi z dnia 30 kwietnia 2025 r., znak PINBdpp-WIK.415.112.2025.6408.MP, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla Powiatu Poznańskiego poinformował, że budynek zlokalizowany na działce nr 5/46 posiada charakter budynku hotelowego.

W oparciu o powyższą informację Marszałek przyjął, że budynek znajdujący się na działce nr 5/46 jest budynkiem hotelowym, a następnie, powołując się na § 3 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225 ze zm.), uznał go za budynek zamieszkania zbiorowego. W konsekwencji Marszałek przyjął, że teren objęty oddziaływaniem hałasu należy kwalifikować jako teren zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, dla którego obowiązują dopuszczalne poziomy hałasu wynoszące odpowiednio 55 dB dla pory dnia i 45 dB dla pory nocy. Taką argumentację Marszałek przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W realiach niniejszej sprawy Marszałek dokonał kwalifikacji terenu objętego oddziaływaniem hałasu w oparciu o ustalony w toku postępowania charakter budynku zlokalizowanego na działce nr 5/46, uznając, że skoro budynek posiada charakter hotelowy, to teren należy traktować jako teren zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego. Stanowisko to nie znajduje oparcia w przepisach regulujących sposób kwalifikacji terenów dla potrzeb ochrony przed hałasem. Kwestia ta była również przedmiotem analizy sądów administracyjnych. W szczególności w wyroku z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2409/18, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że kwalifikacja terenu dla potrzeb oceny dopuszczalnych poziomów hałasu powinna wynikać przede wszystkim z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego wiążącego organy administracji publicznej. NSA podkreślił jednocześnie, że w przypadku obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niedopuszczalne jest dokonywanie kwalifikacji terenu wyłącznie na podstawie faktycznego sposobu jego zagospodarowania lub ocen poszczególnych organów administracji. Sąd wskazał ponadto, że możliwość odwołania się do faktycznego zagospodarowania terenu przewidziana została przez ustawodawcę dla sytuacji, w których brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W sprawie bezsporne jest, że działka nr 5/46 objęta jest ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i znajduje się na terenie oznaczonym symbolem 1U. W takiej sytuacji Marszałek był zobowiązany oprzeć kwalifikację akustyczną terenu na ustaleniach tego aktu prawa miejscowego. Tymczasem organ I instancji przyjął kwalifikację odmienną, wyprowadzając ją z charakteru istniejącego budynku ustalonego na podstawie informacji uzyskanej od organu nadzoru budowlanego. W konsekwencji kwalifikacja terenu przyjęta w zaskarżonej decyzji została dokonana z pominięciem zasad wynikających z art. 113-115 ustawy Poś. Organ I instancji w miejsce kwalifikacji wynikającej z obowiązującego planu przyjął kwalifikację opartą na sposobie użytkowania obiektu budowlanego. Takie działanie pozostaje w sprzeczności z przywołaną wykładnią prawa i nie mogło stanowić podstawy do określenia dopuszczalnych poziomów hałasu właściwych dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego. Uchybienie to ma charakter istotny i dotyczy materialnoprawnych podstaw rozstrzygnięcia. Rodzaj terenu objętego ochroną akustyczną determinuje bowiem wartości dopuszczalnych poziomów hałasu stanowiące punkt odniesienia dla oceny wyników pomiarów. Skoro kwalifikacja terenu została dokonana niezgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy Poś, za przedwczesne należy uznać również ustalenie, że w sprawie doszło do przekroczenia poziomów hałasu uzasadniającego wydanie decyzji na podstawie art. 115a ust. 1 ustawy Poś.

Powyższe ustalenia prowadzą jednocześnie do wniosku, że na uwzględnienie zasługują zarzuty naruszenia art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 Kpa. Obowiązkiem organu administracji jest bowiem podjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz rozpatrzenia całego materiału dowodowego. W przedmiotowej sprawie materiał dowodowy obejmował zarówno informacje uzyskane od organów nadzoru budowlanego, jak również ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organ I instancji nadał jednak decydujące znaczenie informacjom dotyczącym charakteru istniejącego budynku, nie dokonując równocześnie oceny skutków prawnych wynikających z ustaleń obowiązującego planu miejscowego dla klasyfikacji akustycznej terenu. W konsekwencji organ I instancji nie rozpatrzył materiału dowodowego w sposób wyczerpujący, pomijając okoliczności istotne dla ustalenia charakteru terenu objętego oddziaływaniem hałasu, co miało bezpośredni wpływ na dalszą kwalifikację prawną sprawy i ocenę przesłanek zastosowania art. 115a ust. 1 ustawy Poś.

Za zasadny należy uznać również zarzut naruszenia art. 11 w związku z art. 107 § 3 Kpa. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie zawiera wyjaśnienia, z jakich przyczyn organ I instancji

uznał, że dla potrzeb kwalifikacji terenu na gruncie przepisów dotyczących ochrony przed hałasem pierwszeństwo należy przyznać ustalonemu sposobowi użytkowania budynku, a nie ustaleniom obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Brak odniesienia się do tej kwestii uniemożliwia pełną kontrolę instancyjną prawidłowości rozstrzygnięcia. Stwierdzone naruszenia przepisów postępowania pozostają w bezpośrednim związku z naruszeniem przepisów prawa materialnego i mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Marszałek powinien:

1. dokonać ponownej oceny sprawy z uwzględnieniem ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I, uchwalonego uchwałą Nr XXII/134/2016 Rady Miasta Luboń z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Luboń „Tereny po WPPZ” – etap I;
2. uwzględnić wykładnię wynikającą z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2409/18, zgodnie z którą przy obowiązywaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kwalifikacja terenu dla potrzeb oceny dopuszczalnych poziomów hałasu powinna wynikać z ustaleń tego aktu prawa miejscowego;
3. ponownie ocenić zgromadzony materiał dowodowy, w tym „Raport z badań nr 1333/24/IK”, przy zastosowaniu kwalifikacji terenów wynikającej z ustaleń obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
4. ustalić, czy przy uwzględnieniu kwalifikacji terenów wynikającej z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zostały spełnione przesłanki wydania decyzji na podstawie art. 115a ust. 1 ustawy Poś;
5. rozważyć, czy w świetle dokonanych ustaleń istnieją podstawy do dalszego prowadzenia postępowania w przedmiocie określenia dopuszczalnego poziomu hałasu, czy też zachodzą przesłanki do jego umorzenia.

Po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej organ odwoławczy uznał, że zaskarżona decyzja nie może zostać utrzymana w mocy, jednak nie wszystkie podniesione w odwołaniu zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 64a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143) służy stronie sprzeciw wnoszony na piśmie do

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Ministra Klimatu i Środowiska (ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa), w terminie 14 dni od dnia doręczenia. Wpis stały od sprzeciwu wnoszonego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 100 zł, a ponadto strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 57 § 5 Kpa termin uważa się za zachowany jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru;
- 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

- 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym;
- 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej;
- 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku;
- 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Nadanie pisma w placówce innego operatora będzie skuteczne, o ile zostanie ono doręczone przed upływem terminu na jego złożenie.

Z up. Ministra

Marcin Wiśniewski
Zastępca Dyrektora
Departament Instrumentów Środowiskowych
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Otrzymują:

1. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., reprezentowana przez radcę prawnego Pana Przemysława Przerywacza, w którego substytucji działają: adwokat Pani Aneta Fornalik oraz radca prawny Pan Kacper Łagodziński - Sowisto Topolewski Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych S.K.A., ul. Fabryczna 9, 61-524 Poznań;
2. Marszałek Województwa Wielkopolskiego – z prośbą o zawiadomienie pozostałych stron postępowania zgodnie z art. 49a Kpa oraz o poinformowanie Ministra o dokonaniu tego zawiadomienia;
 1. a/a.

Klauzula informacyjna
dotycząca przetwarzania danych osobowych osób wnoszących podanie na gruncie przepisów
Kodeksu postępowania administracyjnego

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 z późn. zm., dalej: RODO) uprzejmie informuję, że:

Tożsamość administratora

Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Minister Klimatu i Środowiska

Może się Pani/Pan z nami kontaktować w następujący sposób:

listownie na adres: ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa

poprzez elektroniczną skrzynkę podawczą: /mos/skrytka

adres eDoręczeń: AE:PL-76338-88700-JTFJE-30

poprzez e-mail: info@klimat.gov.pl

telefonicznie: 22 36 92 900.

Dane kontaktowe inspektora ochrony danych osobowych

Nad prawidłowością przetwarzania Państwa danych osobowych czuwa wyznaczony przez Administratora inspektor ochrony danych, z którym można się kontaktować:

listownie na adres: ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa
poprzez elektroniczną skrzynkę podawczą: /mos/skrytka
poprzez e-mail: inspektor.ochrony.danych@klimat.gov.pl.

Cele przetwarzania danych osobowych i podstawa prawna

Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane w celu:

- rozpatrzenia Pani/Pana wniosku bądź przekazania według właściwości innemu organowi¹
- w celu wypełnienia obowiązku archiwizacji dokumentów².

Odbiorcy danych osobowych lub kategorie odbiorców danych osobowych

Pani/Pana dane osobowe są udostępniane podmiotowi, który przetwarza dane osobowe w imieniu Administratora na podstawie zawartej umowy powierzenia przetwarzania danych osobowych (tzw. podmiot przetwarzający), tj. firma świadczące usługi informatyczne oraz firmom świadczącym usługi pocztowe.

Pani/Pana dane osobowe mogą być udostępnione organom upoważnionym na podstawie przepisów prawa powszechnie obowiązującego, nie stanowią jednak one odbiorców danych w rozumieniu przepisów RODO.

Okres przechowywania danych osobowych

Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji celu przetwarzania, tj. rozpatrzenia Pani/Pana wniosku albo przekazania według właściwości do innego organu, a następnie przez okres 25 lat na podstawie Instrukcji Kancelaryjnej obowiązującej w Ministerstwie Klimatu i Środowiska (kat. archiwalna A) i przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.

Przysługujące uprawnienia związane z przetwarzaniem danych osobowych

Przysługują Pani/Panu następujące uprawnienia:

- prawo dostępu do danych osobowych i uzyskania ich kopii
- prawo do sprostowania danych osobowych
- prawo do usunięcia danych osobowych
- prawo ograniczenia przetwarzania.

Aby skorzystać z powyższych praw należy skontaktować się z nami lub z naszym inspektorem ochrony danych (dane kontaktowe zawarte są powyżej).

- prawo do wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (ul. Moniuszki 1A, 00-014 Warszawa), jeśli uzna Pani/Pan że przetwarzamy Pani/Pana dane osobowe niezgodnie z prawem.

Informacja o przekazywaniu danych osobowych do państw trzecich

Nie przekazujemy Pani/Pana danych osobowych do państw trzecich.

Informacja o profilowaniu

Pani/Pana dane osobowe nie podlegają zautomatyzowanemu przetwarzaniu, w tym profilowaniu.

Informacja o dowolności lub obowiązku podania danych

Podanie przez Panią/Pana danych osobowych jest wymogiem wynikającym z przepisów normatywnych. Skutkiem niepodania danych osobowych będzie pozostawienie podania bez rozpoznania.

¹ Art. 6 ust. 1 lit. c RODO w zw. z przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.).

² Art. 6 ust. 1 lit. c RODO w zw. z przepisami ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164, z późn. zm.) oraz Instrukcji Kancelaryjnej obowiązującej w Ministerstwie Klimatu i Środowiska.